

С Присъда на РС Л., постановена на 19.12.2023 г. по НОХД № 482//22 г. подсъдимия М. И. Х. от гр. Л., обл. М. е признат за виновен в това, че на 26.01.2022 г. в гр.Л., в маловажен случай, противозаконно присвоил чужди движими вещи : голям лентов шлайф на стойност 100 лв., малък банциг марка „Райдер“ на стойност 290 лв., струг за дърво на стойност 45 лв., монофазен ел. мотор 2,2 Kw на стойност 150 лв. и 2 бр. магарета-стеги на стойност 40 лв., всичко на обща стойност 625 лв., собственост на Б. П. В., които владее, поради което и на основание чл. 206, ал. 5 и чл. 54 от НК е осъден на ГЛОБА в размер на 150 лв.

Със същата Присъда подс. Х. е осъден да заплати на Б. В. сумата 625 лв., представляващи обезщетение за имуществени вреди от деянието, ведно със законната лихва върху горната сума, считано от 26.01.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

Срещу горната Присъда е постъпила въззивна жалба от подсъдимия М. Х. с оплакване за необоснованост и незаконосъобразност. Твърди, че не е присвоявал или откраднал процесните вещи, че твърденията на гражданския ищец са недоказани и са плод на влошените отношения помежду им. Моли присъдата да бъде изцяло отменена и бъде признат за невиновен, като се отхвърли и гражданската претенция за вреди.

В производството пред Окръжния съд жалбоподателят поддържа доводите си в жалбата и моли да бъдат споделени.

Представителят на ОКРЪЖНА ПРОКУРАТУРА М. изразява становище за неоснователност на жалбата. Смята първоинстанционната присъда за правилна и предлага да бъде потвърдена.

Въззиваемият граждански ищец поддържа, че подсъдимият противозаконно е присвоил неговите вещи и смята първоинстанционната присъда за правилна.

Във въззивното производство е проведено допълнително съдебно следствие с извършен преразпит на подсъдимия и гражданския ищец и е извършена очна ставка помежду им.

Окръжният съд, след като прецени оплакванията във въззивната жалба във връзка с доводите и становищата на страните, приема следното:

Жалбата е допустима – подадена е в срок, от страна, която разполага със законовата възможност за въззивно обжалване на първоинстанционната присъда и със съдържание, съответно на закона.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Подсъдимият М. Х. е обвинен в това, че присвоил процесните чужди движими вещи, които владее и то в маловажен случай. За да го признае за виновен, първостепенният съд приел от фактическа страна, че св. Б. В. е негов тъст, че двамата развивали дърводелска дейност във наето помещение, собственост на Кооперация „В.“ в гр. Л. и че в края на м. януари 2022 г., възползвайки се от отсъствието на В., подсъдимият разглобил голям лентов шлайф, малък банциг „Райдер“, струг за дърво, монофазен ел. мотор и 2 бр.

магарета-стеги и с помощта на св. Ц. ги извозил и предал на пункт за вторични суровини за сумата 81 лв. Счел, че тези факти се установяват от писмените доказателства /договорите за наем/, съответстващи на показанията на двете свидетелки, от приобщените по реда на чл. 281 от НПК показания от досъдебното производство на свидетелите Ц. и И., а също и от показанията на св. В.. Приел, че стойността на процесните вещи е в размер на 625 лв., позовавайки се на приетата оценителна експертиза. Счел за неоснователни възраженията на подсъдимия, тъй като те само показвали влошените му взаимоотношения със св. В.. При това – от правна страна, съдът приел, че процесните вещи са чужди на подсъдимия и са собственост на св. В., че подсъдимият ги владееел по силата на договора за съвместна дейност по дървообработка със св. В. в наето помещение на местна кооперация и че ги е присвоил противозаконно, като се е разпоредил с тях, извозвайки ги до пункт за вторични суровини. Приел, че случаят е маловажен, тъй като стойността на вещите е малко под минималната за страната работна заплата към момента на деянието, но не е „малозначителен“, както е твърдяла защитата и не са налице условията на чл. 9, ал. 2 от НК. Посочил, че деянието осъществява от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 206, ал. 5 от НК и от предвидените в текста наказания най-адекватно на извършеното се явява наказанието „глоба“. При условията на чл. 54 от НК съдът наложил глоба в размер на 150 лв. По отношение на гражданската претенция за имуществени вреди – съдът счел да са налице условията на чл. 45 от ЗЗД и я уважил изцяло ведно със законните последици.

При проверката на горната присъда по повод въззивната жалба, а и при служебната проверка по реда на чл. 314 от НПК въззивната инстанция констатира, че са допуснати нарушения във връзка със събирането и преценката на доказателствата, в резултат на което се е стигнало до необоснованост на изводите по фактите, а от тук – и до неправилно приложение на материалния закон.

Първоинстанционното производство е протекло по общия, предвиден в НПК, ред, при което са изслушани обясненията на подсъдимия, показанията на свидетелите, посочени в приложението към обвинителния акт и заключението на вещото лице, като са приобщени и писмените доказателства, събрани в хода на досъдебното производство. При това съдът е приел от фактическа страна, че св. Б. В. наел през 2014 г. помещение, находящо се в гр. Л. на ул. „П.“ № 23, собственост на местната кооперация „В.“ и развивал там дейност по дървообработване. В помещението имало машини за дървообработка на кооперацията, но В. докарал и свои машини и инструменти, сред които: голям лентов шлайф, малък банциг марка „Райдер“, струг за дърво, ел. мотор 2,2 Kw монофазен и 2 бр. магарета-стеги. Работел там заедно със своя зет – подсъдимия М. Х. и след година-две решил да замине на работа в чужбина, като се разбрали зет му да остане да работи в дърводелското помещение и да ползва всички машини и инструменти. При това бил сключен нов договор за наем за същото помещение, но вече между кооперацията и подсъдимия Х., който договор бил прекратен в края на м. януари 2022 г. поради неплащане на наема от страна на наемателя.

Междувременно св. В. се прибрал в страната и решил да продължи дейността по дървообработване в същото помещение като го наеме отново. Тъй като отношенията между двамата се били влошили, подсъдимият решил преди да напусне помещението, да се разпорежи с машините, оставени му за ползване от св. В.. Помолил св. Ц. да му услужи с превоз и на 26.01.2022 г. натоварил в автомобила на последния разглобени голям лентов шлайф, малък банциг марка „Райдер“, струг за дърво, монофазен ел. мотор 2,2 Kw и 2 бр. магарета-стеги. Извозили ги до пункт за изкупуване на желязо на св. И. и подсъдимият ги предал срещу сумата от 81 лв. На 01.02.2022 г. св. В. бил въведен като наемател в същото помещение от св. Т. – служител на кооперация „В.“ и тогава установил, че му липсват посочените по-горе вещи, за което подал сигнал в полицията. Горното съдът приел за установено от писмените доказателства / договорите за наем и разписката за предаване на отпадъчно желязо/, установяващи факти, потвърдени от показанията на свидетелите Т., А. и И./ за последния, показанията, приобщени по реда на чл. 281 НПК от ДП/. От показанията на ДП, също приобщени по реда на чл. 281 НПК, на св. Ц., а и от показанията на оцетения свидетел В.. Съдът не възприел за достоверни обясненията на подсъдимия, че не е изнасял и не се е разпореждал с машини и съоразения на тъста си, като отчел, че поради влошените отношения между двамата, вменените му от обвинението присвоителни действия действително са осъществени от Х. и то не с цел лично облагодетелстване, а с цел извънсъдебно разчистване на сметки заради конфликтите помежду им.

В производството пред първостепенния съд се констатира, че подсъдимият е дал обяснения по обвинението, но същите са единствено в потвърждение на лошите му взаимоотношения и спорове с неговия тъст – св. В.. Не е бил изслушан конкретно относно вида на спорните вещи и съдбата им, което е наложило повторното изслушване на подсъдимия в хода на въззивното съдебно следствие. Поради естеството на депозираните пред РС обяснения, не се е налагало и извършване на очна ставка със св. В., за да се отстранят сложилите се противоречия в предаваните от тях факти. Такава очна ставка е проведена от въззивния съд. При събирането на новите доказателства се установява фактическа обстановка, в известна степен различна от тази, приета от първоинстанционния съд. Различията се свеждат до това, че не е възможно по предвидения процесуален ред да се установи с категоричност: били ли са в наличност процесните вещи в наетото помещение, чии са те, представляват ли вещи с някаква дори и минимална стойност и какво точно е станало с тях при напускането на цеха от подсъдимия. Свидетелките Т. и А. сочат, че при наемането на помещението в него е имало дървообработващи машини, собственост на самата кооперация, но не могат да посочат дали наемателите / св. В. и подс. Х. са внасяли допълнително свои машини и съоразения и точно какви. Св. В. е твърдял пред първоинстанционния съд, че лентовия шлайф не е фабричен, а е правен лично от него; малкия банциг му е даден от трето лице; половината от струга за дърво е негов, а другата половина на подсъдимия; монофазния ел. мотор е изчезнал, а магаретата-стеги са самоделни / л. 31 гърба от делото на РС/. В

производството пред въззивния съд св. В. потвърждава, че лично е направил лентовия шлайф, но от дълго време не е работел, защото „нямало кой да купи шкурка“ – очевидно поради лошите взаимоотношения между двамата; че малкия банциг е подарен лично на него от негов съсед; че струга за дърво е сглобен от двамата с общи усилия и предоставени от двамата части; че процесния електро мотор си е лично негов, а магаретата-стеги са изработени от техен познат за нуждите на производството в цеха. В хода на въззивното съдебно следствие подсъдимият обяснява, че всички вещи, за които се спори, са били неработещи, донесени в наетия цех от двамата при освобождаване на по-рано ползвано помещение; че магаретата-стеги все още се ползват и той самият си ги е направил още през 2000 г.; че също той е направил големия лентов шлайф; че банцигът е подарък за него от съседа, а не на свидетеля; че при напускане на помещението не е изнасял вещи - собственост на свидетеля или на кооперацията-наемодател, а продадените отпадъчни метали на пункта за вторични суровини представляват събирани от него през годините в цеха метални отпадъци, които нямат нищо общо с процесните вещи. Представеният документ от изкупвателния пункт не съдържа информация за вида на предаденото отпадъчно желязо, а само за теглото и стойността му, както и за лицето, което е предало металите / в случая – подсъдимия/. Показанията на свидетелите Ц. / превозвача/ и И. / собственика на изкупвателния пункт/ също не внасят яснота относно вида на вещите, изнесени от подсъдимия от наетото помещение и предадени за скраб. Спорът между подсъдимия и св. В. относно собствеността и съдбата на процесните вещи не може да се изясни и чрез проведената от въззивния съд очна ставка, а по делото липсват и не е възможно да се съберат допълнително доказателства, които да подкрепят тезата на който и да е от двамата.

От правна страна, според внесеното в съда обвинение, законът изисква противозаконно присвояване на чужди движими вещи, които деецът да вледее или пази./ основния текст на чл. 206, ал. 1 от НК/ и това да е станало умишлено. В настоящия случай не може да се установят от обективна страна всички елементи от състава на престъплението, а доказателства за пряк умисъл изобщо няма. Обвинението следва да е установено по безспорен начин и без предположения. В случая не може да се докаже с категоричност, че процесните вещи са собственост на св. В., т.е. че се касае до „чужди“ на подсъдимия вещи. Установява се единствено, че има претенции за собственост върху тях, т.е. че е налице гражданско-правен спор. В хода на наказателното производство този спор не може да бъде разрешен, а той е от съществено значение за обективната страна на престъплението. За да е налице обсебване по посочения текст, деецът следва да съзнава, че се касае за чужди нему вещи и че няма право да се разпорежда с тях. Доказателства за този субективен елемент на престъплението изобщо липсват. Факт е, че за известен период от време подсъдимият и св. В. са осъществявали съвместна дейност по дървообработване в наето помещение на Кооперация „В.“, като за това са им били нужни определени дървообработващи машини и съоразения. Няма безспорни доказателства, които да установяват не само собствеността на тези машини и съоразения, но и осъществено противозаконно

разпореждане от страна на подсъдимия с тях. Горното е основание съгл. чл. 304 от НПК за постановяване на оправдателна присъда, тъй като не се установява, че деянието е извършено, че е извършено именно от подсъдимия и то - виновно. Вярно е, че обсебване има и когато част от вещта принадлежи на дееца и това е състав на престъпление по чл. 206, ал. 2 от НК, но обвинение в тази насока няма, дори и да се приеме с голяма доза условност поради липса на други доказателства, че от признанията на подсъдимия и св. В. все пак има някаква съсобственост между двамата по отношение на някои от процесните вещи.

Като взе предвид горното и пълната недоказаност на обвинението, въззивният съд намери, че първоинстанционната осъдителна присъда следва да бъде отменена, а подсъдимият – признат за невиновен. При това липсва необходимост от коментар на привилигирования състав на ал. 5 на чл. 206 от НК.

В гражданско-осъдителната част присъдата също следва да бъде отменена, тъй като не се установяват по несъмнен начин всички задължително необходими елементи от състава на непозволеното увреждане по чл. 45 от ЗЗД.

Предвид изложените мотиви, въззивния съд постанови отменителната си оправдателна присъда.